

Stájerlak, 1894. március 20. – Budapest, 1976. július 20.

Kikeresztelkedett zsidó polgári családból származott. Temesvárott elvégezte a Püspöki Római Katolikus Szemináriumot és Teológiát, 1918-ban szentelték pappá. A budapesti és a szegedi tudományegyetemen 1925–1929-ben filozófiát hallgatott. Káplán, majd 1930-tól 1946-ig szeged-alsóvárosi plébános. Egyik kezdeményezője volt a Szegedi Szabadtéri Játékoknak, 1933-tól a rendezőbizottság tagja. 1934-ben az egyház képviselőjében bekerült a törvényhatósági bizottságba. Megalapította és szerkesztette a szegedi Katolikus Tudósítót (1927–1935), majd a tanyákon élő emberek számára készült Tanyai Újságot (1935–1938), amelyet a főispáni hivatal és a NEP helyi szervezetének pénzügyi támogatásával tartott fenn. Később a Délmagyarország című polgári liberális napilap társtulajdonosa (1938–1944) lett. A Mai Nap Újság Vállalat Rt., a Délmagyarország Hírlap és Nyomdavállalat Rt. főrészvényese és igazgatósági tagja.

1944. november 23-án Révai József és Erdei Ferenc kezdeményezésére megalakította a Független Kisgazdapárt szegedi szervezetét, amelynek elnökévé választották, bár korábban nem volt tagja a pártnak. A szegedi Délmagyarország társszerkesztője lett (1944. november 21.–1945. május). Részt vett a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front létrehozásában és programjának kidolgozásában (Szeged, 1944. december 2.). 1945 májusáig a Szegedi Nemzeti Bizottság elnöke. Tagja az Ideiglenes Nemzetgyűlés előkészítő bizottságának, 1944. december 16-án a szegedi nemzeti bizottság által rendezett népgyűlésen választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1944. december 23-tól a miniszterelnökség politikai államtitkári tisztét töltötte be, 1945 nyaráig a miniszterelnökség sajtóosztályának vezetője is volt. Újraindította a Magyar Nemzetet, a kormány félhivatalos lapjaként. Egyike volt a magyar fegyverszüneti egyezmény (Moszkva, 1945. január 20.) aláíróinak. 1944 decemberétől 1945 februárjáig a kisgazdapárt ideiglenes országos vezetőségének tagja. 1945. augusztus 20-tól a párt országos intézőbizottságában foglalt helyet. 1945. október 7-én beválasztották a budapesti törvényhatósági bizottságba, 1945. november 4-től 1951. június 8-ig nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő. Előbb Csongrád és Csanád vármegyei választókerületben, majd Pest és Bács megyei választókerületből jutott be a törvényhozásba. 1946. szeptember 7-től az FKGP Politikai Bizottságának tagja. 1947. február 19-től 1947. június 3-ig a párt főtitkára. Nagy Ferenc miniszterelnök lemondása után lemondott miniszterelnökségi államtitkári tisztségéről, és 1947. június 3-án kilépett a kisgazdapártból. Megalapította az ellenzéki Független Magyar Demokrata Pártot (1947. június 21.), amely az augusztus 31-i választásokon a szavazatok 5,2 százalékának megszerzésével tizennyolc képviselőt küldött az országgyűlésbe. 1947-től a Magyar–Szovjet Művelődési Társaság elnöki tanácsának, 1950-től az MSZMT vezetőségének tagja. Politikai közszereplése miatt a katolikus egyház 1948. szeptember 14-én hivatalosan felfüggesztette papi tevékenységét. 1949. február 23-án pártjával csatlakozott a Magyar Függetlenségi Népfronthoz, 1949. március 15-én beválasztották az MFNF Országos Tanácsa elnökségébe. 1949. augusztus 23-tól 1951. december 14-ig az Elnöki Tanács tagja. Részt vett

a papi békemozgalom elindításában, az Országos Béketanácsba is bekerült. 1951–1953-ban kitelepítették a Pest megyei Kemence községbe. 1953-tól előbb a Thököly úti, egykori Domonkos-rendi templom igazgatója, majd 1962-től haláláig a budapesti Szent Mihály-templom lelkésze volt. 1968-tól címzetes apát. 1956. november 4. után tárgyalásokat folytatott a Kádár-kormány vezetőivel a politikai életbe történő bekapcsolódásról, de szolgálataira nem tartottak igényt.